

Regeringens Chef rejser ud paa Landet umiddelbart før Rigsdagens Slutning og før det forestaaende Valg og holder en Tale, der i den Grad drukner i den offentlige Bevidsthed, som denne Tale gør! Der er i Virkeligheden heller ikke meget i denne Tale, som man kan fæste sin Opmærksomhed ved, og som har indskrevet sig i den offentlige Menings Erindring. Men der var dog et Ord deri, som var værdt at huske, og det var det, at Regeringen ikke vilde slaa. Konseilspræsidenten vendte tilbage til denne sin Udtalelse fra Efteraaret og erklærede, at han vilde ikke slaa, men man maatte forhandle videre, han var overhovedet ikke den Mand, der ønskede at slaa. Nu var dog Tiden, skulde man synes, kommen til Slaget, til det Slag, som Befolkningen maatte vente, hvis der overhovedet skulde være Alvor i den Sag, og som Regeringen ogsaa i Efteraaret følte maatte blive Frugten af, at denne Sag strandede ad Forhandlingsvejen. Nu maatte dog Slaget komme.

Landstingets Udslag-givende Gruppe, de frikonservative, have erklæret, at de ere enige i Sagens Realitet, men ikke ville fremme Sagen, hvis de derved udsætte sig for at faa et fornyet Landsting, hvor de ikke længere sidde som Tungen paa Vægt-skaalen.

Regeringen har altsaa ikke kunnet faa, hvad det et Øjeblik kunde se ud til, at den vilde faa, en fredelig Opløsning af Landstinget, dermed en jævn, ligefrem Afgørelse af dette Spørgsmaal om de kongevalgtes Opløsning, en fredelig Løsning, der vilde komme af sig selv, hvis de frikonservative havde sagt, hvad jeg mener, de burde have sagt: Denne Sags Realitet have vi intet at indvende imod, vi have ønsket Sagen ordnet. Reformpartiet havde da været i Flertal, Sagen var bleven gennemført i Landstinget, som den er vedtagen i Folketinget eller dog væsentlig saaledes. Man havde opnaaet Tilslutning fra begge Tings Flertal, og saa vilde Konseilspræsidenten være gaaet til Statsraadet og sagt: Nu skal Rigsdagen opløses, nu maa Spørgsmaalet afgøres. Og Spørgsmaalet vilde da være blevet afgjort. Saaledes har det imidlertid ikke forment sig, om end det et Øjeblik kunde se saaledes

ud. Konseilspræsidenten har maaske i sin, hvad skal jeg sige, Naivetet som Politiker — for ofte forekommer han mig, trods det, at han har været Oppositionens Fører i saa mange Aar og nu staaer som Landets fornemste Mand i dansk Politik, at være mærkværdig naiv — ment, at det vilde gaa glat og gaa let. Men saaledes er det ikke gaaet. Regeringspartiets bedste Venner deroppe have ikke undet Regeringen, at det skulde gaa saa let. De Mænd, der dog skyldte Regeringen saa meget, der skyldte den hele deres nuværende Stilling, thi det er kun i Kraft af Regeringspartiets Politik, at de frikonservative ere den afgørende Magt i dansk Politik, de Mænd, der fik Skattelovene, der fik Tiendeloven, og som spille en Rolle, som hverken deres Tal eller Evne paa nogen Maade berettiger dem til, kunde ikke unde Regeringen denne politiske Fordel, denne Frugt af disse Forhandlinger. De stillede sig paa det, jeg synes næsten ondsindede Standpunkt, at de billigede Sagens Realitet, men dog ikke vilde fremme den, naar de ikke fik klar Oplysning om det Spørgsmaal, de lagde frem. De kunde rent taktisk have sagt: Vi billige ikke Sagens Indhold, de kunde have rejst reelle Indvendinger, saa havde deres Stilling ikke været saa ligefrem ondsindet. Det, der skete i det andet Ting ved de frikonservatives Holdning, var en Afsløring af hele Regeringens Politik, af dens Magtesløshed, der maa virke overmaade stærkt ude i Befolkningen og yderligere bidrage til, at denne Regering om ikke ret længe ophører at være Regering, i hvert Fald i den nuværende Skikkelse.

Naar jeg betragter Regeringen og dens Partis Stilling i Øjeblikket, dens afslørede Magtesløshed i denne Sag, hele dens Holdning tæt op til Valgene, kommer jeg til at tænke paa et gammelt Maleri af en Faarehjord, der under et optrækkende Uvejr trykker sig sammen om Hyrden. Jeg har en levende Fornemmelse af, at der er adskillige, der havde Lyst til at komme ud, men Uvejret er saa højt oppe paa Himmelen, Tordenen kan hvert Øjeblik bryde løs, og saa ser jeg Faarehjorden klumpe sig ængsteligt og raadvild sammen om en Chef, en Hyrde, der er lige saa ængsteligt og raadvild som alle